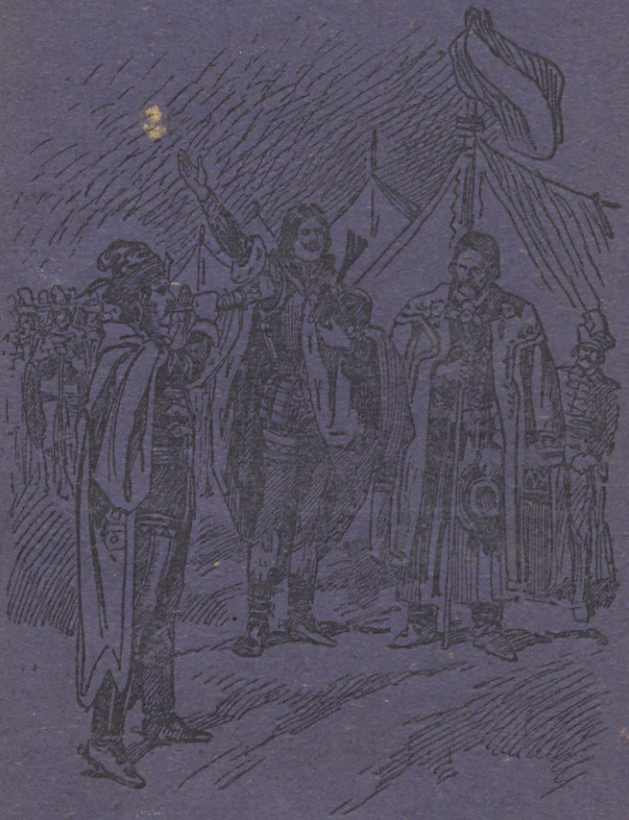
903383

DEBRECZENI
VŐFÉLYKÖNYV.

10. KIADÁS.

Debreczen, 1922.
Hegedüs és Sándor irodalmi és nyomdai részvénytársaság.

Hegedüs és Sándor irodalmi és nyomdai részvénytársaság könyvesboltjában Debreczenben, Piac-utca 34. szám megjelentek és minden könyvesboltban és ujságárusnál kaphatók:

Igazi Debreczeni Álmoskönyv.

Összeállitotta Jövendőmondó. Hires és nevezetes jövendőmondók, jósok jóslatait tartalmazza.

FIGYELMEZTETÉS!

Csakis az igazi debreczeni kiadásu álmoskönyvet kérjük, mert az a legjobb

Kis Szerencsetükör.

Irta Pali Palkó.

Mesék és regék.

Egy öreg katona éleményei. Elbeszéli Pikuli bácsi.

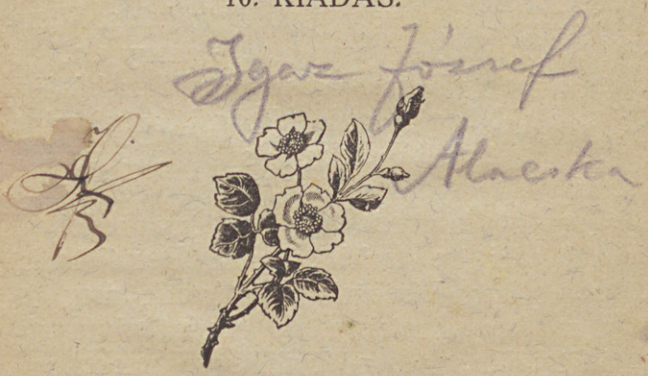
Kis szavalókönyv és daloskönyv.

Összeállitotta Mocsáry László.

DEBRECZENI
VŐFÉLYKÖNYV

A VŐFÉLYEK KÖTELESSÉGEI,
melyek az ilyen hivatalokban forgolódók kedvéért különféle irásokból és szokássá vált ártatlan mulatságokból összeszedettek.

10. KIADÁS.

Debreczen, 1922.
Hegedüs és Sándor irodalmi és nyomdai részvénytársaság.

903383

Első hivogatás.

Szerencsés jó napot adjon az Isten kegyelmeteknek, édes kedves jó uram és asszonyom! Megkövetjük méltó becsülettel kegyelmeteket, hogy ilyen bátorsággal beléptünk a kegyelmetek házába, nem egyéb végre kivántuk becsületes, érdemes személyöket megtisztelni, hanem mi küldött követek vagyunk a mi nagy jó urunktól, ugymint N. N. *(itt megkell nevezni a vőlegény vagy menyasszony apját, anyját, a vőlegényt és menyaszonyt is)* ő kegyelmektől, hogy általunk szeretettel és teljes bizodalommal megkerestetvén N. N. jó uram kegyelmeteket *(itt nevökön kell szólitani a vendégeket)*, szivesen kéretik, hogy elsőben is a hitnek fölvétele látására az Isten házába *(itt meg kell mondani: mikorra)*, annakutána egy vagy két tál ételnek és a mellé rendeltetett tisztességes pohár bornak elköltésére és egy kevés mulatságra szegény házoknál megjelenni ne terheltessenek. Reméljük is, hogy szives kérésünket nem vetik meg jó uraim kegyelmetek, mely szerint elvárván, mindnyájan szivesen látjuk kegyelmeteket.

Mikor el akarnak menni:

Addig is, mig szives szolgálatunkat is megmutathatnók jó uraim kegyelmeteknek, ujra Istennek kegyes oltalmába ajánljuk mind-

azokat, valakik ezen becsületes házhoz tartoznak.

Második vagy harmadik hivogatás.

Édes kedves jó uram s asszonyom! A tudva lévő hivatalunk szerint ismét el vagyunk bocsáttatva és kéretik általunk kegyelmeteket N. N. nagy uram ő kegyelme és N. N. az ő eljegyzett mátkája a hozzájok tartozandókkal együtt: szeretettel és teljes bizodalommal megkeresztetvén N. N. jó uram kegyelmeteket, ismét szivesen kéretik, hogy ha az Ur Isten azt engedi érni, hogy elsőbben is az Isten házában a hit fölvételének hallására, azután az ő kegyelmek házoknál megjelenni ne terheltessenek. Amely is, hogy ugy legyen, szivünkből kivánjuk.

(Mikor elmennek, azt mondja, amit elsőbben.)

Szolgáló legények toborzása.

1. Bölcs Jupiter! ki a földet igazgatod,
Az ég abroncsait fel s alá forgatod,
Mi az akaratom, előre tudhatod,
Min igyekeztem most, azt is sajdithatod.

2. Kiszállt egy uj vitéz Mársnak mezejére,
Villog a kard, legény kéne a végére,
Segélj meg Jupiter! légy dolgom vezére,
Szálljon áldás tőled mindnyájunk fejére.

3. Egy ujságot mondok, szép ifjak! halljátok,
Uj királytok támadt, jól meggondoljátok,
De nincs katonája, amint láthatjátok,
Ennek keze alá magatok adjátok.

4. Csapj fel hát te pajtás, add be a kezedet!
Jó katona leszesz, látom személyedet,
Ne gondolkozz soká, ne törd a fejedet!
Lénunggal megrakom mindjárt a zsebedet.

5. Van már egy rekrutám, indulhatok táncra,
Nem szedem homlokom mint a gatya ráncra,
Kiállhatok ezzel mindenkor a sáncra.
Legyünk vigan pajtás: mig tesznek a láncra.

6. Van már két rekrutám, örülök szivembe,
Én főkáplár vagyok, ugy néz a szemembe!
Szeretném, ha te is esnél a kezembe!
Ugorj egyet pajtás, állj be seregembe.

7. Vágj fel te is öcsém! látom elég nagy vagy,
Olyán nagy a fejed, mint egy jó kerék-agy,
Mig azért hordónkba a csap bele nem fagy,
Adj kezet, ha kivánsz lenni köztünk hadnagy.

8. Csap fel te is öcsém, látom ma nem ettél,
Ki nem gondolhatom, vajjon hol termettél?
Talán napkeleten valahol születtél,
Mert szerecsen szinben nagyon bő részt vettél.

9. Hát te öcsém talán feleséged szánod,
Azért nem adsz kezet? de hidd el megbánod.
Csapj fel azért öcsém, ha van bátorságod!
Vagy mondd el szaporán, mi a kivánságod?

10. Látsza pajtás, mely szép jó vitéznek lenni,
Gyere katonának, ha nem tudsz mit enni,
Meg tudják ám itten a farod is kenni,
Légy hüséges, nem fog semmi bajod lenni.

11. Bizony katonának, vitéznek termettél,
Mert már amint látom, sok gombótát ettél,

Nyárban a legyekkel sokat vitézkedtél,
Kövess hát engemet, hogyha megszerettél.

12. Tanult legény vagy te, az Á-t sem ismered,
Jó erővel is birsz, hallottam a hired.
Verebek árnyékát mind a földhöz vered,
Kerekedjél táncra, az lészen a béred.

13. Derék legény vagy te, ékes termetedbe,
Füzfakard illenék, látom, a kezedbe,
Zöld lapuból csinált süveg a fejedbe,
Beh régen kereslek, még most jutsz eszembe.

14. Hogyha a táborban puskapor helyébe,
Mákot hintenének bőven a metéltre.
Bizony ez a legény mindjárást elnyelné,
Ne vonogasd magad, állj a többi közzé.

15. Kilenc puszta falut akárki átjárhat,
Mig ilyen lőcslábu nyalka fattyut láthat,
Jaj lesz a libának, ha elébe akad,
Mert a pennájával a nyaka szétszakad.

16. Vagy nyerek vagy vesztek, szerencsét próbálok,
Még egy derék legényt közénk verbuválok,
De ha kezet nem ad, ugyan mit csinálok,
Haragomban bizony majd csalánt kaszálok.

17. Magam is mig könnyü voltam, a hátára
Ugrottam a lónak, friss majom módjára,
De már ugy megülök akármely paripán,
Valamint áll tövén a kinyilt tulipán.

18. Vagynak már vitézim, mindnyájan látjátok,
Tudom okosságim nagyon csudáljátok,
De ha még táncomat azután látjátok,
A kacagásban kihasad a szátok.

19. Már most minden legény essék a térdére,
Tartsa fel az ujját, esküdjék fejére,
Hogy főkáplárjának lesz segitségére;
Mondjon ámént nászuagy uram a végére.

20. No már most legények, kik kezet adtatok,
E házban mindennek hiven szolgáljatok,
Nekem kiváltképen szavam fogadjátok,
A hitnek formáját ekképen mondjátok:

(Az erdőben, a mezőben valamennyi makk van, ugyanannyi tölgyfa. — A szarkában, a tarkában valamennyi fehér toll, ugyanannyi fekete. — Egy kerek erdő, abban a kerek erdőben egy nagy fa, abban a nagy fában egy nagy odu, abban a nagy oduban egy nagy madár; az a madár olyan madár, csakugyan az a madár ássa ki a szemetek világát, ha ezen főkáplárnak szavát nem fogadjátok!)

21. Minthogy már a hitet szépen letettétek,
Ez lészen mindjárást nektek a tisztetek!
A bőgő brugósról ne felejtkezzetek,
Amint elszántátok, oda letegyétek.

22. Becsületes ifjak! nincsen egyéb hátra,
Készen a toborzó, induljatok táncra,
Csakhogy minden legény vigyázzon magára,
Engedelmes legyen hiv szolgálatjára.

(Ekkor huznak egy toborzó nótát és csak a legények táncolnak.)

A kis vőfély kötelessége, mikor a menyasszonyért mennek és szállást kérni elküldik.

Szerencsés jó napot adjon az Isten kegyel-

meteknek, édes kedves jó uraim! Bölcs emlékezetökben lehet kegyelmeteknek, midőn a mult napokban az édes jó uraim N. N. kegyelmetek ezen házát megkeresvén, az édes jó uramnak s asszonyomnak érdemes személyöket megtisztelte. Ugyanis a kegyelmetek szerelmes leány magzatját magának jövendőbeli házastársul el is jegyezte; erre való nézve tehát, hogy ezen követségemet mindeneknek deklaráljam, nekem az nem célom s nem is engem illet, hanem csak az a célom, hogy a mi nemes társaságunknak kevés ideig való szállást kegyelmetektől kiinstáljak. Kérem is azért egész alázatossággal kegyelmeteket, mint bizodalmas jó uraimékat, ne terheltessenek kérésünket teljesiteni, mig azon szükséges dolgokban célunkat tökéletességre vihetjük, melyben fáradozunk.

Mikor a leányos házhoz indul a vőfély, igy szólhat:

Ismét legelsőbb is elmegyek próbára,
Amig el nem jutok dolgomnak céljára,
Kész vagyok mindenkor bátran menni harcra,
Minden jót kivánok e királyi házra.

Mikor a leányos házhoz indul a vőfély, igy szól:

Örülök, hogy látom friss jó egészségét,
E királyi háznak lelki békességét,
Kivánom mindenben állandó szépségét,
Mostan majd átlépem e háznak küszöbét.

Mikor belép a házba, igy szól:

1. Elsőben is ismét hozzátok küldettünk,
Mint látjátok nyilván, hogy el is érkeztünk,

Uj parancsolatot csak az iránt vettünk,
Tudnók meg, hogy vagytok, kik vagytok
előttünk.

2. E háznak násznagya van-e egészségben,
Ennek szószólója kivánt békességben,
Vőlegényünk párja takaros épségben,
Vagynak-e mindnyájan friss jó egészségben?

3. De nevezetesen e háznak gazdája,
És élete párja, kedves gazdasszonya,
Házasságra való szerelmes leánya.
Egészségben van-e teste alkotmánya?

(Édes kedves jó uram, násznagy uram!

Jól tudják azt és hallották kegyelmetek, hogy a mi bizodalmas urunk N. N. istenes és törvényes házasságra felindulván, keresett ő kegyelme magának olyatén becsületes személyt, akiben szive, lelke, megnyugodjék. — Ugyancsak Isten igazgatásából meg is találta érdemes házokat, ebben fölneveltetett érdemes és becsületes leányzójokat. Jóllehet immár ezen becsületes két személy egymásnak jegyadással és kézbeadással le van pecsételve, — de mi azzal meg nem elégszünk, hanem kivánjuk e mai napon az Isten anyaszentegyházában a hitnek és szeretetnek arany láncával egybeköttetni, minek okáért velünk indulni szivesen kikérjük.)

Mikor menni akarnak, a vőfély igy szólhat:

1. Nem célom az nekem, hogy én itt maradjak,
Mint Nóé hollója eledelt hol kapjak?

Hanem gyorsasággal hogy visszaforduljak,
Az Ur oltalmába jó szülők itt hagylak.

2. Mert nyertünk egy szüzet hosszas beszédünkre,
Hiv előljárói akit kérésünkre
Átaladtak nekünk, bizván a kezünkre,
Kiváltképen pedig friss vőlegényünkre.

3. Csak menjünk már velök egész készülettel,
Viselvén magunkat illő becsülettel,
Köttessük már össze hittel, szeretettel,
Mint megannyi águ erős kötelekkel.

4. Hogy igy a nagy Isten szent dicsőségére,
Együtt élhessenek szivök örömére,
Isten országának öregbitésére,
S a magok lelkeknek várt üdvösségére.

— Szivesen kivánjuk! —

Mikor az esküvésnek vége van és a templomból a lakodalmas házhoz érnek.

Első vőfély:

1. Drága jó uraim s nagy jó asszonyaim,
Kik tekintvén szorgos fáradozásaim.
Meg nem vetettétek hivogatásomat,
Türjétek el, ha lesz, fogyatkozásomat.

2. Tudjátok mindnyájan, nem sokat tanultam,
Az iskola elől gyakran elszaladtam,
Nem sokat porozták az én alfelemet,
És nem is plágázták a két tenyeremet.

3. Amit imitt-amott tél-tul tanulgattam,
Azért ám keveset nyughatatlankodtam;
Hanem ami szegény házunktól kitelik,
Szolgálhatok vele, ha kedvöket lelik.

4. Mivel jó gazdánknak az az akaratja,
Hogy vendégi vigan legyenek biztatja.
Általam jelenti, készül a vacsora,
Csapra is van verve mind sere, mind bora.

5. Vigad a menyasszony, nem perget most orsót,
A kezében láttam egy nagy tele korsót,
Melyért Isten adjon neki sok jó borsót,
Násznagy uramnak is diófa koporsót.

A vőlegény bucsuztatója:

1. E királyi házhoz felgyült szolenitás!
Engedelmet kérek, hadd legyen hallgatás.
Gyermek! oda hátra szünjék a suttogás,
Mig itt rövideden foly a bucsuztatás.

2. Jaj miként inditsam szólásra ajakim,
Mert látom, hogy égnek lobogó fáklyáim,
Jelen vannak immár kivánt virágaim,
Melyeken örömmel számláltam napjaim.

3. Mióta az Isten e világra hozott,
Erős és bölcs karján mindeddig hordozott,
Most is, mely szerencse éltemre vigyázott,
Mert egy hitvestárssal megajándékozott.

4. Istenem tenéked adok hálaadást,
Bocsáss egeidből mindkettőnkre áldást,
Hogy neked tehessünk szivbeli fogadást,
Boldogul érhessük a végső számadást.

5. Már tovább veletek épen nem lehetek,
De hogy ne bucsuzzam, arra nem mehetek,
Mig beszélek, azért rám figyelmezzetek,
Hogy én tőlem valót mindnyájan vegyetek.

A menyasszony bucsuztatása:

1. Vajda, hegedünek álljon meg zengése,
A sarkantyunak is szünjék meg pengése,
Mert bucsuzásomnak most lészen kezdése.
Legyenek csendesen, mig lész a végzése.

2. E házba gyült vendég! csendes békességgel
Áldjon meg az Isten kivánt egészséggel,
Egymás iránt való igaz szeretettel,
Istennek s embernek tetsző szép élettel.

3. Elsőben is atyám, szóm hozzád forditom,
Bucsuzó beszédem zokogva inditom;
Szivemet sziveddel együvé szoritom,
Igy valamennyire szivünket ujitom.

4. Köszönettel veszem a te jóságodat,
Hozzám megmutatott atyai voltodat,
Fölnevelésedet, ápolgatásodat,
Hogy el nem vetettél engem, leányodat.

5. Ugy szálljon tereád az égnek áldása,
Miként az esőnek égből lehullása,
Széles e világon ne lehessen mása,
Soha vig kedvednek ne legyen bomlása.

6. A szenteknek atyja te öregségedet
Gyámolitsa éltem te szép vénségedet,
Élte csomójába kösse életedet,
Az én örömömre óhajtom ezeket.

7. Azután forditsad könnyes szemeidet,
Kedves jó atyádnak add oda kezedet,
Kedves édes atyám a te hüségedet
Fizesse meg Isten! csókold meg most őtet.

8. Kedves szülő anyám! hozzád fordulok már,
Mert tudom szived is tőlem bucsuzást vár,

Már a letett hitem tőled mindjárt elzár.
Kívánom: éltedben ne érjen semmi kár.

9. Megmutattad hozzám nagy szeretetedet,
Csaknem kiontottad anyai szivedet,
Nem kímélted értem semmi költségedet,
Sok szükségeimben segítél engemet.

10. A te én irántam való jóságodért,
Csecsemő koromi dajkálkodásodért,
Sok fáradtságodért, nagy szeretetedért
Adjon a Jehova a mennyben méltó bért.

11. Végtére forditsad könnyes szemeidet,
Kedves jó anyádnak add oda kezedet,
Kedves édes anyám a te hüségedet
Fizesse meg Isten, csókold meg most őtet.

12. Kedves testvéreim! álljatok elömbe,
Mert keserves könnyek áradnak szemembe,
Csaknem elájulok s bágyadok szivemben,
Én elválásomon változok szinemben.

13. De jaj! nincs mit tenni, megválok tőletek!
Azért hát véreim, most megengedjetek.
Nem tudom, mártok-e egy tálba veletek,
Végképen engemet el ne felejtsetek.

14. Mennyi csepp viz vagyon a Tisza erében,
Hány füszál teremhet világ mezejében,
Hány bimbó virágzott a Flóra kertjében,
Annyi áldás szálljon rátok éltetekben!

15. Kedves leánybarátaim, valakik voltatok,
Könnyező szemekkel nézek most reátok,
Ne fogjon rajtatok semmiféle átok,
Édes jó pajtásim igy szólok hozzátok:

16. Szerencse, mint főkincs, mellettetek álljon
Mind kivül, mind belül veletek sétáljon
Egy szerelmes társsal olyannal szogáljon,
Akiben szivetek örömet találjon.

17. Nemes szép társaság! kik ide gyültetek,
Engemet méltatlant meg nem vetettetek,
Hanem lakadalmi tisztelgést tettetek,
Az Ur legyen azért nektek Istenetek!

18. Megszokott hajlékom mindjárt ide hagylak,
A jó Isten tudja, téged mikor látlak,
Kész vagyok elmenni, nem sokat siratlak,
Oh! hogy hagyjalak itt! keservesen szánlak.

19. Násznagy uraim! sok szives fáradságtok
Köszönöm értem tett sok szép kivánságtok,
Tovább vig mulatást, kellő vigasságot,
E sereghez mutassatok nyájasságot.

20. Nyoszolyó-asszonyom! nyoszolyó-leányom!
Fáradságotokért, kivánom Jézusom
Drága sebeiből értünk kifolyt vére
Legyen a lelketek váltságának bére!

21. Álljatok előmbe sok hires legények!
Akik személyemet gyakran szemléltétek,
Ajándékba nekem hajfonót vettetek.
Most már sajnáljátok, nem lettem tiétek.

22. Már jó egészségben elhagylak titeket,
Az Urnak áldása tartson benneteket,
Vigasztalja szépen bágyadt sziveteket,
Már megyek kisérvén az én kedvesemet.

A kis vőfély kötelessége a nyoszolyó-asszony és nyoszolyó-leány ajándékát kikérni:

1. Szerencsés jó estvét kivánok ezeknek,
Kik e házat lakják; mind kegyelmeteknek,
Őrizete legyen rajtatok Istennek,
Ne legyetek rabja szerencsétlenségnek.

2. Édes jó uraink! elérkeztünk immár;
A jó akaratnak elvételére már.
Adják a kezünkbe, nem lészen benne kár,
Van szép gyülekezet, ki készen várja már.

3. Adják a kezünkbe hát ajándékjokat,
Hogy mint egy nyert prédát vihessük azokat.
Ne tartóztassák meg mostani utunkat,
Hogy megtalálhassuk királyi házunkat.

4. Köszönjük uraim, szállás-adástokat,
Hogy befogadtatok, mint utonjárókat,
Közölvén mi velünk sok rendbeli jókat,
Isten fizesse meg tinéktek azokat.

5. Induljatok immár utánam csendesen,
Mert már menni fogunk mi igen rendesen,
Hordozzon utunkban az Ur szerencsésen,
Szerencsés jó éjszakát adjon az Ur Isten!

Más kötelessége, mikor leányos házhoz ajándékot viszen:

1. Vig lakadalmi nép! vidám mulatságot,
Örömet, vig kedvet, kedves nyájasságot,
Adjon az Ur nektek jeles vigasságot,
Üzzön el tőletek minden komorságot.

2. Elhigyjétek, hogy mi sem inni, sem enni
Nem jöttünk hozzátok, sem pedig véteni,

De beszédben hosszas nem akarnék lenni,
Mert még ma mi nekünk vissza is kell menni.

3. Nem kedveskedhetünk sem pénzzel, sem mézzel,
De azért nem jöttünk igen üres kézzel,
Amit idehoztunk, küldték tiszta szivvel,
Kivánom, éljék meg friss jó egészséggel.

Szerencsés jó estvét adjon az Isten kegyelmeteknek, édes kedves uraim, násznagy uraimék, egyszóval becsületes nemes frekvencia! általam minden jóknak kivánságával köszöntvén kegyelmeteket N. N. uram és asszonyom ő kegyelmek, ily tisztességes kalács vagy perec és borbeli ajándékkal kivánt kedveskedni, amint is kezemben láthatják kegyelmetek. Kivánja pedig ő kegyelme általam, hogy valakik ezen kevés, de tisztességes és szives ajándékban részesülhetnek, az Isten adja kinekkinek kivánt jó egészségére. — Magam is hasolóképen kivánom és becsülettel a kegyelmetek asztalára leteszem.

Mikor a vendéget asztalhoz ülteti:

1. Uraim! az asztal meg vagyon teritve,
Kés, tányér, villával s kanállal készitve,
Jönnek az étkek is most mindjárt sorjába,
Ez a sok legénység nem áll itt hiába.

2. Nehogy az asztalon a leves elhüljön,
Fölmelegitése dologba kerüljön.
Tessék mindnyájoknak helyre telepedni,
Ugy is a muzsikus meg kezd melegedni.

Én mindent, mi tőlem telik, elkövetek,
Jó apetitussal egyenek kelmetek.

Keszkenő felköszönés, mig a csőregét eszik és a mézes bort isszák:

Édes kedves uraim, násznagy uramék! az édes kedves menyasszonyom kiván ilyen keszkenőbeli jóakarattal kedveskedni kegyelmeteknek mellette tett érdemes fáradságokért. Kivánja ő kegyelme szivesen, hogy szebbel s jobbal ujithassák meg kegyelmetek. — Magam is szivesen kivánom!

Vacsora felköszöntés:

1. Azt kiáltja szájam: legyetek csendesen,
Hogy elvégezhessem a dolgom rendesen,
Annak szolgálok én e házban szivesen,
Aki szépen mulat és becsületesen.

2. Minthogy házatoknál igéretet tettem,
Hogy kedves gazdámtól itthon megértettem,
Ételt, italt nektek szivesen igértem,
Amelyeket már most kezembe is vettem.

3. Kezemben a korsó, jó bor vagyon benne,
Várja a menyasszony, ha rákerülhetne,
Még a vőlegény is gondolom, rámenne,
Más is hozzányulna, ha előtte lenne.

4. Isten áldása ez, azért bátorsággal,
Kiki hozzálásson örömmel, vigsággal,
E házban ne legyen senki komorsággal,
Ne töltse az időt itt szomorusággal.

5. Az én bizodalmas gazdám azt kívánja,
Ki ebből részt veszen, egészség utána,
Hogy a hideg csömör ne essék hasára, —
Magam is kívánom, egészség utána!

Más étel-feladás:

1. Isten kegyelméből már ide begyültünk,
Kedves jó gazdánknak házába beléptünk!
Hivatalos vendég szép renddel begyültünk,
Egymást jól megértvén, ide telepedtünk.
2. Ki is tiszta szivből igérte minékünk,
Ha Isten az estvét megengedi érnünk,
Étellel, itallal kedveskedik nekünk,
Melyekből mindnyájan majdan részt is veszünk.

Első fogás-étel:

Legelső tál étel tehénhus darával;
Gyökér is főtt benne fejes foghagymával,
Lám tele van házunk illatos szagával,
Egye kiki frissen jó apetitussal.

Más első fogás-étel:

1. Itt van hát az első tál étel, behoztam,
És hogy el ne ejtsem, mindig imádkoztam.
A szakácscsal jól megfüszerszámoztattam,
Bors, sáfrány, gyömbérrel és meg is sózattam.
2. Örvendek, ha tálát viszem ki üresen,
Ugy a vendég gyomra nem marad üresen,
Lássanak hát hozzá uraim, de frissen,
Jó apetitussal, kívánom szivesen.

Második fogás-étel, mikor a tehénhust feladja:

1. Itt van tehénhus mártással, tormával,
Jobb ez, mint a hering a vereshagymával.

Ábrahám ilyennel éle Sárájával,
Azért élt oly soká ő kedves párjával:
2. Bátran tehát ebből mindnyájan egyenek,
Jó nagy szeleteket tányérra vegyenek,
Arra bőven mártást, de sót is tegyenek.
Huzd rá Bandi koma! vigan hadd legyenek.

Más vagy igy szólj:

Másodszor is jövök ismét tele tállal,
Szakácsnőnk jól biztat; mondja: mindig tálal,
Fogadják az urak eztet hát kedvesen.
Mert jószivü gazdánk ajánlja szivesen.

Harmadik fogás-étel:

Szük a tojás télben, de mégis találunk,
Már ezután gyüszüs tésztát vacsorálunk,
Ezzel hasunk előtt ha kedvet találunk,
Örömünkben aztán mint az őz ugrálunk.

A káposzta feladáskor:

1. Itt a jó káposzta a friss disznóhussal,
Jól megeszkábálva mint a szekér guzsszsal.
Egyenek csak ebből uraim gusztussal,
Legyenek mindvégig jó apetitussal.
2. Ez a magyaroknak hires eledele,
Melyet ha valaki jóizüen nyele le,
Nem lett annak aznap semmi veszedelme,
Sőt inkább távozott minden ő félelme.

Más vagy igy szólj:

Káposztás hust hoztam, énnékem ugy tetszik,
Melylyel sok éh gyomor tudom hogy megtelik,

Az ifju deákok ezt igen szeretik.
A barátok bőjtben olajjal is eszik.

A tyukbevivéskor:

1. Elhoztam a kakast egész taréjával,
Jó puhára főzve apró riskásával.
Nem gondolt jó gazdánk a maga tyukjával,
Költsék jóizüen Isten áldásával.

2. A szakácsasszonyunk erősen esküszik,
Hogy mióta a szép nap alatt sütközik,
Jobbizü eledelt még ennél nem kóstolt,
Hetven esztendőn bár keresztülgázolt.

Disznófej felvitelkor:

1. Itt van a gyepturó tejföllel, tormával,
Szakácsasszonyunknak jó ajándékával,
Vegyék ki kelmetek hegyes villájokkal,
Azután költsék el Isten áldásával.

2. De a kancsóhoz is tessék ám nyulnia,
A szomjuság ellen eleget innia.
Kézről-kézre tessék a nagy kancsót adni,
Ha kifogy, majd frisset fogok belé hozni.

Szakadjon el a hurod,
Bandi koma! mért nem huzod?

Más vagy igy szólj:

Negyedik tál étel disznófej tormával,
Minden érezheti eztet az orrával,
Ez is magyar étel és jó ujontában,
Bár volna egy darab számban hamarjában.

Mikor becsináltat viszen:

1. Itt a jó becsinált szegfüvel, babérral,
Ebből kiki szedjen két jó nagy tányérral.

Nem régen beszéltem egy nagy gavallérral,
Kinek a két zsebe tele volt tallérral.

2. Bámulásra méltó vala kövérsége,
Holott tudom, hogy volt már hét felesége.
Kérdezem honnan van ilyen egészsége?
Azt mondta becsinált volt az elesége.

3. Egész életében mindig ilyennel élt.
Sok kását, sok csirkét, libákat fölmetélt,
Esküvéssel mondta mikor velem beszélt,
Hogy azóta soha betegségtől nem félt.

4. Hogyhát kelmetek is kövérek legyenek
S ne hogy valamikép megbetegedjenek,
De sőt mindenképen megelégedjenek,
Ezen becsináltból jó rakást vegyenek.

5. Jó erre a bor is, azért hát igyanak,
A tálban, kancsóban semmit se hagyjanak,
Nehogy nálunk éhen, szomjan maradjanak,
Ha üres az edény, nekem jelt adjanak.

6. Egybe tele hozom, van a kamarába,
Majd tele csapolom amugy hamarjába,
Kedves vendégeinknek nyomom a markába,
Ördög bujjon koma a kend brugójába!

Kása feladáskor:

Itt van a kása is egy kis pecsenyével,
Akinek foga nincs, rágja az inyével,
Aki ebből eszik, fizet erszényével,
Mert majd megdöfölik a kanál nyelével,
De azért csak tessék bátran az uraknak,
Akkor diskuráljunk róla, ha jóllaknak.

Más vagy eszerint szólj:

Utóljára jön már a kitoló kása,
Jóizü, mert mézes, nemtom hol van mássa.
Sok lesz ennek ára, mert volt másfél mázsa.
Ki döfölést szenved, önnön maga lássa.

A kásapénz szedéskor:

1. Amely ételekkel eddig kedveskedtem,
Gyakran a konyháról ide emelgettem,
Szakácsnőket mellé frisseket szerzettem,
Elkészitésére szert nehezen tettem.

2. Midőn már mindenben véget értek volna,
Egyéb e kásánál hátra nem lett volna,
Az egyik közülök amint kavargatta,
Megköpte a kása, rossz helyen találta.

3. Megköpte és tudom, nagy seb esett rajta,
Most nézte szegénynek az egyik pajtása;
De soha nem forr bé, azt mondja a szája,
Valaki nem hiszi, menjen látására.

4. Azért is engemet mostan arra kére,
Hogy lennék nékie oly segitségére;
Valamicskét kérnék uti költségére,
Adjanak hát neki, tekintvén sebére.

5. Minden ember azért erszényének száját
Megnyitván, vegye ki belőle garassát.
Násznagy uram pedig ne szánja márjását,
Hogy ki ne átkozzák hasából a kását.

Más vagy igy szólj:

1. Halljunk szót uraim! mig itt perolálok
A szakácsnőnk mellett mivel most felállok.

Addig kelmetektől én meg nem is válok,
Mig azt meg nem nyerem, amire instálok.

2. Hogy szegény szakácsnőnk a kását keverte,
A kezét a meleggőz nagyon fölverte.
Nagyon pöffedezvén, szörnyen megégette.
De csak hamarjában mindjárt bekötötte.

3. Öregbül szüntelen fájdalma sebének,
Már az orvosságért doktorhoz küldének
Kéri kelmeteket, megszánván szegénynek,
Ha a tányérkába egy-két pénzt vetnének.

A tésztasüteményt mikor viszi:

1. Itt vagyon tésztából jóféle sütemény,
Nincs ebben sem ánizs, sem mustár, sem kömény,
Porhanyó, jóizü, ez épen nem kemény,
Aki ilyennel él, nem bántja a köszvény.

2. Kivül-belől meg van egészen cukrozva,
Mint a borbély legény, be van puderozva,
Mazsola szőllővel beparfümérozva,
Nem kell neki kés is; meg van ez hámozva.

3. Édes ez, valamint a csupádon szinméz,
Mindjárt megkivánja az ember, ha ránéz,
Bátran lehet enni, gyomornak nem nehéz,
Fogjon hát rá villát most mindjárt minden kéz.

Mikor a posztpászt feladja:

Posztpászul felhoztam egynehány pár almát,
Mellette megintlen jó édes mondolát.
Retek is van hozzá, rántsuk le a haját,
Ne áhitsuk itten szomszéd irósvaját.

Mikor a násznagy a muzsikusoknak ajándékot küld:

1. A muzsikusoknak fő egy kalapács,
Dróttal megspékelve egy pár tatárkorbács,
Lesz még itt egyéb is, csitt! egyet se kiálts,
Mint éh farkas, szádat csak előre eltátsd.

2. Ezek után lesznek ily drága étkek már:
Cigánysark reszelve, serben pirult kantár,
Ráspolylyal spékelve egy régi rozsdás zár.
Malacocska helyett egy egész sült szamár.

3. Egy görcsös botot is az elébb vezettek,
Amit eddig tudom, a kohóba tettek,
Kénköves levessel már megkészitettek,
Ez szájatok izét meghozza, higyjétek.

4. A malacok bőgnek, nevet a vén kakas.
Döglötten nyujtózva ordit egy nagy farkas.
Tele van hóbólsült pereccel egy nagy kas,
Nyárson számotokra pirul egy tarka sas.

5. Ezek után lesznek tök, lencse olajjal;
Inni való pedig timsósviz ó-hájjal,
Pacal, ménló-hurka, döglött kutya vajjal,
Egyetek purgyéstól, földre zuhanással.

A nyoszolyó-asszony ajándékát felköszöntés:

1. Dicséret, dicsőség adassék Istennek.
Tisztesség, becsület e házban mindennek,
Mint a gazdagoknak, ugy a szegényeknek,
Az ifjuságoknak és a szép szüzeknek.

2. Köszönt benneteket nyoszolyó-asszonyunk
Akinek mi mostan követjei vagyunk.

Ily szép ajándékát küldötte általunk,
Amelyért mi mostan messze fáradoztunk.

3. Azért is hát ebből mindnyájan vegyenek
Reánk komor szemmel ne tekintgessenek,
Jó kedvünk van nekünk, legyen hátmindennek,
Szomoruságokat itt félre tegyenek.

4. Egészség utánna, ki ebből részt veszen,
Mindaddig mig teste porrá-földdé lészen,
Áldjon meg titeket, aki mindent tészen.
Amivel kérkedtem, imhol vagyon készen.

A nyoszolyó-leány ajándékát felköszöntés:

1. Szerencsés jó estvét kivánok e házra,
Istentől minden jót ennek gazdájára!
Neked is jó uram, kedves főnásznagya,
Körülötted lévő nemes frekvencia.

2. Örvendjenek gazdánk begyült vendégei.
Áldottak legyenek minden személyei,
Ifjak seregei, ugy tisztes vénei,
Leányai és tisztes asszonyi rendei.

3. Én is örvendtem, hogy mentem oly próbára,
Hol a szerencse vitt ily gazdag prédára,
Préda az ajándék, tündöklik sugára.
Tekintvén nyoszolyó-leány ajándékára.

(Édes kedves jó uramék, násznagy uraimék! és körülöttem lévő diszes frekvencia! Az édes kedves nyoszolyó-leányunk ilyen tisztességes ajándékkal kivánt kedveskedni, amelyet is kezemben látnak kegyelmetek; ésazt kivánja általam, valakik ezen szivesen adott ajándékából részt vesznek, adja Isten kinek-kinek jó egészségére: — magam is azt kivánom.)

Más, a nyoszolyó-asszony és leány ajándékát igy köszöntsd fel:

1. Be szép ajándék ez, vajjon ki sütötte?
Talán a nyoszolyó-asszony (leány) készitette?
Ugy vagyon, én velem ezt el is hitette.
Elég is lesz ez tán, akárki sütötte.

2. Nem igen hátrál itt a nyoszolyó-leány is,
E szép ajándékkal kedveskedik ő is,
Osztályos atyafi lesz itt a cigány is.
S száját tátja ehhez még a vén brugós is.

3. Jóllehet a minap egy tál mellé üle,
Melyben semmi sem volt, sokat ett belőle,
Csak az éh kortyokról szegény megcsömörle.
Jaj szegény brugósnak! az idő mit szüle.

4. Ez ajándék-adó azt kivánja szivvel,
Kik ebből részt vesznek, éljék egészséggel,
Távozzék kólika a hidegleléssel;
Ugyanazt kivánom magam is jó szivvel.

A vőlegény és menyasszony biztatása:

1. Menyasszony asszonyom miért olyan szomoru,
Hiszen régen elmult a török háboru!
Ha már én menyasszony vagy mi a kő volnék,
Enném, innám, aztán virradtig tácnolnék.

2. Hát vőlegény uram min töri a fejét?
Tán hogy belepte a hó háza tetejét?
Soha se törődjék; e but hagyja másra.
Imhol egy korsó bor, igyunk a rovásra.

A muzsikusokról jeladás:

1. Nemes frekvencia! még egy vagyon hátra,
A szegény brugós is sutba buvék hátra,

Majd megöli magát szegény bánatjába,
Azon fél, hogy neki nem jut brugójába.

2. Szánom, szánom szegényt, ki ne szánná tehát,
Mert már haragjában kitépte a haját.
Evődik magában, majd megöli magát,
Vágja el a hóhér a fekete nyakát!

3. Hopp! mit mondanék neki, talán kár is volna
Mert aztán minekünk vajjon ki brugolna!
Ez a sok szép vendég vajjon mit csinálna?
Ne vágja el; inkább huzza fel a fára.

4. De mindazonáltal megemlékezzenek,
A muzsikusokról ne felejtkezzenek,
Amit elszántanak, ide letegyenek.

5. De azután velek majdan is huzatom,
Ha pedig nem huzza, mind sorra nyuzatom.
Bőrüket kaptára, sámfára huzatom.
Kordovány helyébe biz elárultatom.

A vőlegény fektetés:

1. Édes násznagy uram! mellettem véghezvitt
Köszönöm sok hasznos fáradozásait,
Kivánom az Urnak ezekért áldásit,
Hogy mennyben nyerhesse ezért koronáit.

2. A nyugodalomra már én is elmegyek.
Azért Istenemtől jó éjszakát kérek;
Hanem ti mindnyájan nagy vigan legyetek,
Holnap reggel én is örvendek veletek.

3. Legény pajtásim! mind megbocsássatok,
Akik barátaim mindeddig voltatok.

Ha az Isten erre viszi dolgotokat,
Megszolgálom én is pajtásságtokat.

Jól tudhatják kegyelmetek és tapasztalhatják, valakik e házba egybegyültek, hogy kiváltképen három szükséges dolog kivántatik meg e világi életben, ugymint étel, ital, álom szükséges e három. — De azt is hallottam közpélda-beszédben, hogy a háládatlan embert szokták mindenütt földterhének nevezni. Hogy ezen közmondás a mi igen becsületes menyasszonyunkon be ne teljesedjék, nem kiván addig elmenni, miglen én általam nem valedikálna ilyetén képen:

Menyasszony feketés:

1. Szerencsés jó estvét kivánok e háznak,
Istentől minden jót e ház gazdájának.
Neked is jó uram kedves főnásznagya!
S körülötted levő nemes frekvencia!

2. A mi menyasszonyunk nékem azt beszéli,
Hogy a mátkáját köztünk nem szemléli,
Ő is le akarna hozzája feküdni.
Hogyha násznagy uram aztat megengedi.

3. Ragyognak az égen a csillagok immár,
Megszünt minden munkás, az utazó sem jár,
Összeölelkezve nyugszik sok kedves pár.
Téged is, menyasszony! nyoszolyád készenvár.

4. Én bucsuzást veszek, nemes frekvencia!
E frekvenciának kedves főnásznagya.
Jól tudják, hogy elment menyasszonyunk párja,
Azért hát magát is bocsássuk utánna.

5. Mire valók tehát a gyertyák kezemben?
Miért tartom mostan e szüzet kezemben?
Azért, hogy elmenjek vele egy ösvényen,
Amelyen elméne egy legény nem régen.

6. El is jött az idő, hallgatok e szóra,
Mert már tizenegyet elütött az óra.
A mi vőlegényünk lefeküdt a padra:
Melyért e személynek menni kell a hadra.

7. Akinek vétett ez teljes életében,
Most bocsánatot kér renddel a szivében.
Ti azért mindnyájan vigadjatok itten.
Ők is majd vigadnak a padon mindketten.

8. Csendes jó éjszakát kiván hát azoknak,
Valakik mellette eddig fáradoztak.
Kiváltképen pedig násznagy uraméknak,
Ezek között pedig atyjának s anyjának.

9. Nem szólok már többet, mindjárt vége lészen,
Bucsuzom az egész sokaság fejében,
Áldást, vig mulatást mind az egész népre
Kivánok már hagyni az egész seregre.

10. Már jó éjszakával itt hagylak titeket,
Virrasszon holnapra az Ur benneteket,
Vigasztalja szépen bágyadt sziveteket,
Már megyek keresni elment kedvesemet.

Pártafelköszöntés:

1. Legyen áldott az Ur, aki élteteket
Eddig megtartotta egészségteket,
Be nem boritotta gyászszal fejeteket.
Ezután is hiven őrizzen titeket.

2. Csendesség szép vendég nem kell zsinatolni,
Egy is közületek ne merjen most szólni!
Valaki e házban nem akar táncolni,
A pitvarajtón is ki kell aztat tolni.

3. Mióta kimentem, nagy viadalt láttam,
Kukorica szárat, torzsát sokat vágtam,
A nagy viadalban szintén elbágyadtam,
A vár tetejére keményen felvágtam.

4. Valakik itt vagytok, rám figyelmezzetek,
Mint egy derék vitézt engem ugy nézzetek,
Bátor ember vagyok, nem félek tőletek,
Éles fegyveremtől meg ne ijedjetek.

5. Éles fegyveremnek megtompult az éli,
Látom, násznagy uram, erősen szemléli,
Nem tudok köztetek, senkit, ki ismeri,
Ugy megvágtam vele, kiomlott a véri.

6. Most szalma várából érkeztem hozzátok,
Derék vitéz vagyok, ime láthatjátok!
Egy ujságot mondok, jól meghallhassátok,
Előbb egyet iszom, ha nem sajnáljátok.

7. Mihelyt a várajtón a lábam bétettem,
Mindjárt reám lőttek, attól csak szédültem,
Hogy szólott a fegyver, akkor megijedtem,
Csak egy kicsinybe mult, hogy vissza nem estem.

8. Már igazat mondok, eddig csak tréfáltam
Nem esett hiába, hogy innen megváltam.
Nálam a korona, amelyet találtam,
A kardom végén van, melyért harcot álltam.

9. Minthogy fáradsággal szereztem magamnak
Levettem fejéről szerelmes hugomnak,

Akinek pénze van, váltsa meg magának,
De ugyan én ingyen nem engedem másnak.

10. Becsületes ifjak, kik itt jelen vagytok!
Mindeddig mellettem hiven szolgáltatok,
Felszabadul a tánc; de ugy vigyázzatok,
Hogy a becsületet el ne tapodjátok.

11. Azok a személyek, kik megpárosodtak,
Az urnak nevében szépen lenyugodtak.
Kívánom, békével felvirradhassanak.
Legyenek áldottak, bura ne jussanak.

12. A ti mulatástok, mely itt végbe megyen
Isten előtt kedves, tisztességes légyen,
Távozzék tőletek bubánat és szégyen.
Nemes kompánia, ezt kívánom. Amen.

A bor elfogyáskor:

1. Édes násznagy uram! elfogyott a borunk
Higyjék el kelmetek, ki is jött a csapunk.
Hanem: öt-hat garast mi is ne sajnáljunk;
Gazdánk jóvoltából, mert már ettünk s ittunk.

2. Legények! a legyet csak itt bent csapjátok,
Odakint a nagy kár, még nem is tudjátok,
Hogy egy tarka macska kihuzta a csapot,
Borunk egy toborzó káplárnak felcsapott.

3. Elment a hordóból amint kiszabadult.
Le az utcán végig katonának indult.
Hanem ezt a macskát gyertek verjük agyon.
Ő okozta, hogy a hordónk kongjon nagyon.

4. No már ne féljetek hozok bort eleget.
Mert már a molnárok betörték a jeget.

Hogy a másik utcán mostan kalandoztam,
Onnan kegyelmednek egy tyukgégét hoztam.
5. Aki küldte pedig azt üzente véle,
Velem pedig ugyan szivesen beszéle,
Hogy ha ajándékát szivesen fogadja,
Háromezer tucat tyuknyakért nem adja.
6. Hogy kegyelmed jó és friss egészségének
Jobban örül, mint száz olyan tyukgégének,
Én is azt kivánom: friss jó egészsége
Állandón maradjon, ugy a békessége.

A menyasszony felkontyolása köszöntése:

1. Jó reggelt kivánok e ház gazdájának!
Vele egyetemben kedves násznagyjának!
Mind közönségesen a frekvenciának,
Mint az elejének, ugy az utoljának!
2. Tekintsetek reám, oh beh pórul jártam,
Minden szabadságom magamtól elzártam,
Ezt a kedves órát régtől fogva vártam,
Ami rajtam történt, régen igy akartam.

(Édes kedves násznagy uramék! Bölcsen emlékezetökben lehet kegyelmeteknek, hogy a mi menyasszonyunk a tegnapi napnak estvéli óráján az estvéli nyugalomra elmenvén, ő kegyelmét az Ur Isten életben és egészségben felvirrasztotta és amiképen látják kegyelmetek, az ő kegyelme feje az asszonyi rendnek tisztességes födelével be is födöztetett. — Melyet is kivánom, csendes békességgel viselhessen holtig, kivánt egészséggel szolgálhasson Istennek: — drága kegyességgel s egész emberséggel szolgáljon s hasznára legyen kegyelmeteknek is.)

1. Szaporodj, kivánom s terjedj ki messzire,
A te familiád kivánt örömére.
Az Ur Isten legyen éltednek vezére,
Sok jókat kivánó szájam ért végére!

Az ifjak bucsuzása a lakadalmas háztól:

1. Csak te tudod uram az akaratomat,
Mire forditottam a gondolatomat;
Mert te igazgatod minden szándékomat;
Áldd meg azért kérlek, mostani utamat.
2. Legelső szavamban is most hozzád térek,
Násznagy uram! tőled engedelmet kérek,
Szenvedj el engemet, mivel már eltérek,
Föltett szándékomban mindjárt véget érek.

(Ekkor egy keserves nótát huzat.)

3. Sir mán a hegedü, magatok halljátok.
Akik én mellettem hiven szolgáltatok,
Kérlek benneteket mind mellém álljatok,
Háládatlanoknak ne találtassatok.
4. E királyi háznak érdemes gazdája:
Hozzátartozandó kedves gazdánéja:
Álljatok előmbe egy avagy két szóra!
Mert bucsuzni most fog az ifjak tábora.
5. Magatoktól épen ez ki nem telhetett,
És ezen szent munka véghez nem mehetett,
Minthogy már szokásba eképen vétetett.
Mi együgyü voltunk ide rendeltetett.
6. Teljes tehetséggel igyekeztünk benne
Mi szolgálatunkban hogy hiba ne lenne;
De ha gyarlóságunk aztat nem engedte,
Hibáink tőletek legyenek felejtve.

7. Minthogy pedig a mi fáradozásunkat,
E háznál véghezvitt hiv szolgálatunkat
El nem nézvén, hanem a mi jutalmunkat
Bőven kiadtátok étkünk s italunkat.

8. Elkölt javatokat Isten szaporitsa,
Bőséges áldását reátok forditsa.
Élteteket jókkal sokkal ujitsa,
Semmi változással meg ne szomoritsa.

9. A mostan egybekelt páros személyekre
Szálljon a mennyekből bő áldás fejekre,
Mint a záporeső ugy hulljon fejekre,
Balzsamos olajat tölts Uram szivekre.

10. Életök terjedjen, kivánjuk sokára,
Vegye a szerencse jobb keze karjára,
Ne jusson ő szivök soha oly órára,
Mely páros életnek lehetne kárára.

11. Adjon az Ur nektek idővel fiakat,
Avagy ha ugy tetszik leánymagzatokat,
Kik üzzék el rólok szomoruságokat,
Éljenek s lássanak azokkal sok jókat.

12. Valakik e házban mostan jelen vagytok,
Ha vétséggel voltunk, mind megbocsássatok,
A mi hibáinkat ne hánytorgassátok,
Mert gyarló az ember, magatok tudjátok.

13. Oh felséges Isten, ezért dicsértessél,
Hogy mostan bennünket igy megsegitettél,
E szent hivatalban szépen elővittél,
Máskor is mirólunk el ne felejtkezzél.

14. Rebegő nyelvemet mindjárt megállitom,
Ifju barátimat még most megszólitom.

Innét más kvártélyra s utra igazitom.
Békével járjatok. Ezzel elinditom.

15. Bandi vedd fel te is a brugót válladra,
Lódulj hazafelé kedves szállásodra,
Egy nagy döglött lovat huztak a konyhádra,
Már most sütik, főzik pompás vacsorádra.

16. Kommendálom neked, invitáld Lacit is,
A nagy vendégségből ne tagadd ki őt is,
Gondolom, jut abból a harmadiknak is.
Van viz a Kőrösben, lesz bőven ital is.

17. Már tovább veletek magam sem lehetek
Ifju jó barátim! most megengedjetek,
Mig bucsuzom, azért rám figyelmezzetek,
Az Urnak angyala maradjon veletek!

Tardosi gondolkodása fiának házasságáról.

Egykoron Tardosi felindul magában,
Ilyen tanácsot tart ő felvett dolgában,
Ha majd ő is belép a vénség ágában:
Ki lesz gyámolója ily árvaságában?
Feleségemmel majd erőtlenek leszünk,
Az sem lesz jóizü, amit iszunk, eszünk,
Noha a munkában csak keveset teszünk,
Mégis minduntalan elfáradtak leszünk.
Akkor egy jó asszony házamnál jó volna,
Főképen ha főzni és varrni jól tudna,
Amellett kezemhez előre tanulna,
Akaratom ellen ne dulna, ne fulna.
Szintén a főzésben a hires konyháknál,
Ha meg nem fordult is ama nagy uraknál,
Nem kell a pástétom, sem torta házunknál,
Nádmézes sütemény ily közállatoknál.
A marhahus leves jó metélt tésztával,
A töltött káposzta darab szalonnával,
Két becsinált étek, csirke riskásával,
Elég jó ebéd ez, egy töltött pulykával.
A szilvás pampuska ha még ezt követi,
A káposztás rétes éhünket kiveti,
Aki asztalára ezt mind készitheti,
Ha tiz hasa lesz is, mind teletöltheti.
Ilyen szakácsasszonyt hogyha én találok,
Jobbért ugyan soha senkit sem instálok,
Ha többet tudna is, abban ellent állok.
Tudománya ellen nagyon protestálok.

Ez a gazdaságban nekem nagy kárt tenne,
Többet elköltene, mint ami bejönne,
Egymásután minden javam elcseppenne,
Végtére a pajtám s csüröm üres lenne.
Találkozik olyan szép leányi sereg,
Ki a legényekért csavarog, tekereg,
Ilyenekből válik a katonanyereg,
Azután dolgáért mind holtig pityereg.
Elsőben a hársfát mindenkép szöveti,
A hársfakalapot bolondul kötteti,
Széles pántlikáját hársfára tüzeti,
Cipőjének sarkát duplán emelteti.
Egy némely reklijét széjjel hasogatja,
Azután a szabó össze varrogatja,
Tizenkét darabra fodrozza s vagdalja,
Végre uj divatnak hirdeti s meghagyja.
Más pedig a haját annyira szoritja,
Homloka tetején tartja s bodoritja,
Vendéghajait is ehez hasonlitja.
Két fő magasságra fejére boritja.
Más leánynak haja dupé köröskörül,
A zsiros pomádé büdösit messziről,
Lecsöppen a festék az orra végéről,
Ez megismertetik a veritékéről.
Hétfogu fésüket némelyek szereznek.
Noha drágán veszik, de meg nem ütköznek.
Mások a hajporban fürödnek s öltöznek,
A molnármódival együtt értekeznek.
Fodros a cipője, fodros a szoknyája,
Fodros a köténye, más egyéb ruhája,
A szalupján fekszik az Isten csudája,
Az ilyet sok ember lelkéből utálja.

Hátha mester ember olyan találkozna,
Aki egy szekeret varrna és formázna,
Főkötő módjára arra pántlikázna,
Tudom, nagy ujmódi ebből nyilatkozna.
Vak az olyan leány, aki néz rangjára,
Amellett nem tekint az erszény hangjára,
A sok ruhát szedi csak ugy bitangjára,
Tartozását bizza város harangjára.
Ilyen leányoknak tisztesség, becsület,
Az én fiam mellé csak egyik sem ülhet,
Mert uri emberhez az ilyen készület,
A szegény pediglen ilyektől rémülhet.
Nem is ül az olyan szekerünk farkára,
Aki alig hág rá a cipő sarkára;
Az olyakat viszik Pozsony tájékára,
Bécsbe, Pest-Budára vagy Nemes-Vajkára.
Katonatisztek is csak olyat keresnek,
Aki gavalléros és látják ékesnek,
Sőt az erszényét is ha tudják teljesnek,
Mindenütt köszöntik, tartják értelmesnek.
Nem is mernék kapni én szegény ilyenbe,
Kinek a főispán forog a fejébe,
Másnak a vicispán esett a szivébe,
Amannak kapitány jár az ő kedvébe.
Tárdosi föltette végtére magában,
Hogy fiát iktatja ő házasságában,
Egy szemérmes leány jó jámborságában,
Majd keresek ugymond, szüzet virágában.
Bizonnyal a Jóskát én megházasitom,
Mert ha soká huzom, én megkárositom,
Mig élek, menyemet kedvemre tanitom,
Fiamnak dolgát is tudom megjobbitom.

Majd meg is jelentem én eztet Jóskának,
És együtt megmondom az édes anyjának,
Tetszik-e s kedves-e a dolog magának?
Mert igy jobb lesz dolga a feje aljának.

Tardosi javasolja a házasságot.

Egy egész hét telt el, hogy magában főzte,
A szemérem miatt ezen dolgot füzte,
Nem merte mondani, gondolatit üzte,
De végtére magát csakugyan meggyőzte.
Mondván: édes fiam! vénségem gyámola,
Te vagy tagjaimnak támasztó zsámolya,
Elmém tefelőled egy nagy jót gondola,
Már egy héttől fogva szüntelen fontola.
Keress te magadnak egy szép feleséget,
Szerezzél anyádnak egy jó segitséget,
Igy hozasz házamhoz nagy gyönyörüséget,
Énnékem örömet, egész ékességet.
Ha feleséged lesz, tudd meg annyit teszen,
Mintha téged látnánk, mert sajátunk lészen.
A házunkból egy részt ő is tőlünk veszen,
Egész ékességünk, koronánk ő leszen.
Ládd fiam! be sok jó ebből következik,
Barna, Csákó, Szilaj ezen örvendezik,
Tejföl, vaj és turó bővebben férkezik,
Házunkhoz az áldás mind jobban érkezik.
Kata már aluszik, bérét is kivánja,
Hanem elégetjük, szemünkre is hányja,
Magunknak sem lehet; de ő azt nem bánja,
Ilyen az a Kata, mert rossz az ő anyja.
Dorkó is csak olyan, a kutyától szakadt;
A minap mérgében ő is majd megfakadt.

Szoknyára kér, nem kap, ereje ellankadt;
Mit mivelt, tehenem estvére ellankadt.
A Perzsi a legényt estve alig várja,
Minha ő aludnék, az ajtót bezárja;
De bezzeg táncolni nem igen volt párja,
Katonák módjára a verbunkost járja.
Illus hétköznapon szennyes, rendezetlen,
Boglyas és mosdatlan, feje fésületlen;
De szombaton estve már nem oly kelletlen,
Minthogy Szabó Pista hozzá jár véletlen.
Julis is közöttök, a semmirevaló,
Főzni, sütni nem tud, nem is arra való;
De ha hegedülnek, a szép kis nyargaló,
Nem hinnéd, hogy ugrik a kányának való.
Boriskának sem kell egyéb pántlikánál,
Verescsikos szoknya, bársony a nyakánál,
Még jobban válogat a szép Nánikánál,
Dolgozni egy sem tud házban és konyhánál.
Jóska! semmi haszna ennyi mihasznáknak,
Akik egymás ellen csak tükröt vadásznak.
Némelykor egész nap az ágyon nyulásznak,
És semmi hasznára nincsenek e háznak.
Azért édes fiam! jobb lesz, házasodjál,
A szolgálók végett, hogy ne károsodjál,
Egy legyen az erszény, arról gondoskodjál,
A párodtól ne félj, vig légy, bátorkodjál.
Jóska hogy hallotta e szép tanácsadást,
Orcája szenvede változó pirulást,
Szégyelvén kiadni a felelet-adást,
Miglen atyjától vett egy uj bátoritást.
Akkor is változott egész ábrázatja,
Végezetre ez lett szemérmes szózatja:

„Hogy ha az Istennek ez az akaratja,
Nem bánom, ha ugy lesz, amint kend óhajtja."

A leány kéréséről.

Ekkoron négy lovat paracsol fogatni,
A ménese közül számára hozatni,
Két szolgát elküldte azt kiválogatni,
Hogy legyen érdemes őket mutogatni.
Igy aztán Tardosi az utra elkészült,
Mint vitézkedő Márs kocsijára felült,
A 4 ló „kerk" szóra majd hogy el nem repült,
Mindenik ágyuja farka alatt kisült.
De ismét örömmel megtért hazafelé,
Látván Futó Jánost s inté háza mellé.
Bátoritja őtet, hogy Kecskemét felé,
Vinne egy levelet s tegye süveg mellé.
Futó János magát ettől nem mentette,
Sőt magát az utra mindjárt készitette,
Levelét magasan előre kitette
A süvege mellé és fejére tette.
Egy jó nyerges lovat ennek készitettek,
Melyről a bogláros sujtások lefüggtek,
A sok rézkarikák csöngettek, böngettek,
Szironnyal varrt kantárt a fejére tettek.
Felüle a lóra és bátran utazott,
Ha kocsival jöttek, mindjárt kiáltott:
„Takarodj előlem!" és nem várakozott.
Az utakon senkit ő nem tudakozott.
Történt, hogy szembe jött a viceispán,
Üveg hintajának kinézett ablakán,
Hát itt Futó János, térj félre! kiáltván,
Nálam van a levél, amely nagyot kiván.

Ez a tekintetes ur őtet nevette,
Az utban helyt adott és eleresztette.
Futó a levelet még feljebb emelte,
Mondván: becsületét nagyon fölnevelte.
Ezután egy posta nyargalt és trombitált,
Futó hát hangosan még messziről kiált,
Posta az ostorát elővette megállt,
Futóra vágott és a nyaka közé szállt.
A ló megijedve fölveté a farát,
Igy Futó leesett, betöré az orrát,
Magára felszedte a föld száraz porát.
Alig foghatja meg a lova kantárát.
Megharagszik Futó, diákul igy szóla:
Égó scis latiné, — s kifecscsent a nyála,
Utcu török basa! szitkozódik vala
A sok diák szó közt mondá: *Zajtra Kajla.*
Posta visszanézett, Futó fenyegette,
Futónak pofáját hátulról fenyegette,
A történt dolgokért fejét tekergette,
Magában az uton gyakran emlegette.
És igy Kecskeméten piacra érkezett,
Zarándoki urról soká értekezett.
Áruló kofákat sokakat kérdezett;
Végtére csakugyan házához érkezett.
Lovát a kapunak oszlopához kötvén,
A süvege mellől a levelet vévén,
Zarándoki urnak egy köszöntést tévén,
A nem várt levelet nála bejelentvén.
Futó János mihelyt válaszát elvette,
Azonnal irását süvegéhez tette,
Lovára a nyerget hamar felkötötte,
Keresd felé vissza utját siettette.

Akiket az uton ő előtalált volt,
Noha távol vala, mégis diákul szólt:
Égó est Dominé, igy kurjongatott volt,
Minden utasoknak rettentésére volt.
Baján tul nem messze nyargalt Vaskut felé,
Ott vándorló timárlegényt talál elé,
Azt is lovára vette háta mellé,
És haza érkeztek épen estve felé.
Szendősre násznagyok ekkor indulának,
Jóskát is elvivén, mind együtt valának,
Lányos házba lépvén, ottan megállanak.
Szép köszöntő szókat az Urnak mondának.
Mondván: az Istentől áldást, békességet
Vértesi uramnak, friss jó egészséget
Kivánunk fejenkint tárházi bőséget,
Testi-lelki jókat, örök üdvösséget.
Hagymási Péter ur ezen házban vala,
Aki egy értelmes elmével bir vala.
A gazda képében mindjárt megszólala,
És sok feleletet magára vállala.
Az uj vendégeket nagy örömmel vették,
Köszöntéseiket felváltván becsülték,
Azután az asztalt köröskörül ülték,
A sérelmes szókat vigyázva kerülték.
Őket megkövetvén, igy kérdeztetének
A más vendégektől, hogy hová mennének,
Hol laknak, mi okért ennyire jövének?
Ezek is tisztesen visszafelelének:
„Tardosi uramnak követei vagyunk,
Nagy oka van annak, hogy ide fáradtunk.
Nem is azért jöttünk, hogy itten maradjunk,
Hanem hogy magunkról örökös jót hagyjunk.

Egyetlenegy fiát elküldötte vélünk,
Jól ismerjük egymást amióta élünk,
Hogy megházasitsuk, azt kivánja tőlünk,
És ha egy jó személy egyesülne velünk.
Azért is megvalljuk a mi szándékunkat,
Ide helyeztettük a mi főcélunkat,
Mintha itten látnók fénylő csillagunkat,
Minket erősitő arany oszlopunkat.
Hogyha engednének, szólani akarnánk,
Egy szüz leány felől érteni kivánánk,
Végzendő dolgunkat elkezdvén, folytatnók,
És annak jó végét nyomban szakaszthatnók.
Azért mi nem jöttünk kendtekhez hallgatni,
Az időt hetekről-hetekre szaggatni.
Mi szükség szivünket hát tovább faggatni?
Terminus óránkhoz még többet raggatni.
Ha ez az Istennek kedves akaratja,
Ez másként nem lehet, kiki megfoghatja,
Valaki e dolgot ha másképp forgatja,
Tudja meg, hogy ezért magát lakoltatja.
Azért is javaslom ne cselekedjünk mást,
A legény és leány ha szeretik egymást,
Nézzék meg Keresden tüzét, vizét, lakást,
Tardosi uramnál tegyünk egy jó szokást.
Nagyfigyelmesen Raffait hallgatták,
És minden szavait jól megválogatták,
Akaratjában is meg nem háborgatták,
Amint elbeszélte, mind helyesnek hagyták.
Tehát mind a két rész ezen megnyugodott,
Kiki az álomra menni iparkodott,
Jövendő időről az ágyban aggódott,
Hogy mit szül reájok, arról gondolkodott.

Szépen felvirrada a következő nap,
Gyönyörü sugarát villogtatta a nap,
Harangoztatott már két templomban két pap
Vértesi János is maga dolgába kap.
Behivták most Pannit és vették kérdésre,
Ha volna-e kedve a férjhezmenésre?
Senki se célozzon az erőltetésre,
Sem pedig a csufos idegenitésre.
Felelt Panni szivből: „Én őtet szeretem.
És ő nála nélkül gyász egész életem,
Ha tetszik személyem, vegye köszönetem,
Tapasztalni fogja én hiv szeretem."
Másnapra virradva majd nyolc óra tájba,
Mennek a vendégek a leányos házba,
A kérők, kiadók igen nagy pompában,
Egymást idvezlették az atyafiságban.

A leánykérés módja.

Halljunk szót uraim! szólok igazságot,
Nem beszélek tréfát, hanem valóságot,
Engedjenek nekem egy kis szabadságot,
Mig előbeszélém a szent házasságot.
Házasságot Isten még akkor szerzette,
Ádámot képére mikor teremtette.
Egy oldala csontját álmában kivette,
Éva asszonyt abból mellé helyeztette.
Boldog kinek vagyon hiv s jó felesége,
Mert a jó feleség a ház ékessége.
Boldog kit igy megáld Isten őfelsége,
Mert ez a kis mennyország s lelke üdvössége.
Tardosi uramat az Ur megáldotta,
Mint régen Tóbiást meggazdagitotta,

Házát egy fiuval megszaporitotta,
Nemzete egy ágát igy gyarapitotta.
Ez páratlan levén, kérte alkotóját,
Hogy megadná neki az ő gyámolóját,
Melyből támasztaná életének párját,
És vigan töltené élte egész napját.
Aki szüz leányát Vértesi uramnak
Mihelyest meglátta, kit hivnak Annának,
Mindjárt elválasztá kedves mátkájának,
Szerelmét felgyujtá szivében magának.
Azért is ha tetszik, most az a szándékunk,
Hadd örvendjen bennünk minden maradékunk,
Panni is minekünk legyen szép árnyékunk,
Aranyos oszlopunk, örökös hajlékunk.
Hagymási Péter ur felel rövideden,
Igen értelmesen, bölcsen, kerekdeden,
Mert ő a kiadást próbálta Füreden,
Kikalkulálja ő, hány rét lehet renden.
Ha ez az Istennek kedves akaratja,
A két ifju személy ha szerelmét tartja,
Nem áll itten ellent a jó édesatyja,
Sem anya, sem pedig más felebarátja.
Azért bátorkodám megkérdeni őket:
Szeretik-e egymást s adjanak gyürüket,
Mutassák fel vigan a jegykeszkenőket,
Hadd kezdjék el immár az örömidőket.
Akkor a két jegyes mint egy-párviola,
A kérdések végett az asztalhoz álla,
Szeretik-e egymást? a szó ebből álla,
Melyre mind a kettő igen elpirula.
És ezt kézadással megerősitették,
Házasság zsengéjét megnemesitették,

Kivül a gyermekek az ablakon lesték,
Mindjárt nagy lármával kihiresitették.
Végre házassági leveleket irtak,
Mindazon javakról, amelyekkel birtak.
Elegendőképen egymásnak just adtak,
Azután mind együtt vigan nyájaskodtak.
És igy szerencsésen haza is jutának,
Tardosi Istvánnak jó napot mondának,
Elrendelt dolgokról eleget szólának:
Melyeket e háznál mind jóvá hagyának.

A vendégek gyülekezete vidékről.

Azonban ujonnan történik egy csoda,
Titire szájában szólt talán a duda,
Hallván ezt Komárom, Esztergom, Pest, Buda
Mely után ugy tódult, hogy futni sem tuda.
Zalaegerszegről Berkes Mihály maga
Négy lovat kocsiba fogatván ballaga,
Elterjedett széjjel a sok alma szaga,
Mit illetvén sokak irigylő haragja.
Zsigmond István pedig sietett Sümegről,
Megdicsérték őtet a boros üvegről!
Mert oly jó bort hoza a Csóka hegyéről,
Földhöz veré soknak süvegét fejéről.
Meggyes János szaladt Baranya váráról,
El nem feledkezék szilvapálinkáról,
Mindjárt észrevették illatos szagáról,
Mindenik pökdösött, jelt adván magáról.
Füzesgyarmatról is eljött Hölgyéni Pál,
Bezzeg volt itt dohány a kocsiban négy bál,
Maróton megtudta eztet Varga Mihály
Velenczén Gombai Jánossal egybe áll.

Debreczenbe mégis pipáért kell mennünk,
Vendégek számára két vékával vennünk,
Szilágyi uramat társul fel kell vennünk.
Szép ajándék lesz ez, ebből lehet pöknünk.
Debrőről tubákkal Tót Ferenc érkezett,
Az asszonyoknak is ezzel kedvet szerzett,
Minden is vett ebből ki hozzá férkezett,
Dicsérte sok német, hogy igy emlékezett.
Mondván ajaj: Tót Franz okos fan schinálik
Hod én nincsen piksis, de nagyon sajnálik,
Mikor német Deutsland én sokat próbálik,
Mégis ilyen topák soha nem tanálik.
Enim sókor ur van, montik az Tót Franz,
Mikor pranschulik mindjárt csinálik tánc,
Az enim felesig ád ü neket ed Ganz,
Vad tschibe vad kacsa, das ist mir alles antz.
Megtelt már Keresden Tardosi udvara,
Sok vala a vendég, mint a földnek pora.
Mindenkinek vala két csutora bora,
Tele lett kamara és pincegátora.
Násznagyok szegletben az asztalnál ültek
És minden vendéget igen megbecsültek;
A szentesi utról szóval egyesültek,
És a menyasszonyért szépen kikészültek.

Visszamenetel Keresdre.

Hogy vissza indultak, sebesen repültek,
Nyargalva puskáztak, igen hegedültek.
Szedősi határban jó messze kerültek,
Egyszer egy kocsiból sebesen kidültek.
Akkor szedték össze a tengelyszegeket,
Berakták erősen a kocsikerekeket.

Némelyek nevették ezen vendégeket,
Mondván a béresek tették volt ezeket.
A második kocsin nagy volt a büdösség,
Mint ahol nagy bőven kénköves gyertya ég,
De eztet f—g szagnak vélte a sok vendég,
Sok gyanus pör vala, esett sok nevetség.
Némelyek egymásra igen gyanakodtak,
Alattomban szólva, hogy azok f—gottak.
Egymásra majd csaknem ujjal mutogattak,
Egyet tréfaképen meg is pirongattak.
Azonban az ülést egy megigazgatta,
A szénát alája rugta és forgatta,
Hát a büdös kutyát mikor megmozgatta,
Szaggal a sok népet mind felháborgatta.
Phi! nézed sógor! alattunk egy kutya
Reánk a fogait igen vicsorgatja.
Derék pecsenye ez, két pénzt megér fontja,
Nem kell itt foghagyma, az izét elrontja.
Aki ezt a kutyát ide alánk tette,
Miért inkább elébb maga meg nem ette?
Ugyan nagy pajkos volt, a kő szedte-vedte,
Derék bőrvánkos ez, még sincs tekintete.
Igy haza érkeztek igen későn estve,
Mindenik piros volt, mintha volna festve,
Kinek-kinek bágyadt vala egész teste,
Az otthon levő nép őket soká leste.

DEBRECENI EGYETEMI KÖNYVTÁR
Leltár 10397-1963

Hegedüs és Sándor irodalmi és nyomdai részvénytársaság könyvesboltjában Debreczenben, Piac-utca 34. szám megjelentek és minden könyvesboltban és ujságárusnál kaphatók:

Különösen érdekesek és mulattatók a

Bugyi Sándor

debreczeni talyigás viselt dolgai.

A debreczeni talyigás Bugyi Sándor, Debreczen városának eredeti, speciálls alakja, mindenki előtt ismeretes. Aki tehát jól és olcsón akar mulátni, szórakozni és sokat nevetni, az vegye meg a Bugyi-könyveket, mert minden kötete csupa humor, tele temérdek eredeti illusztrációval.

Eddig 6 kötet jelent meg és pedig:

1. Én meg a lú. Családi történelem. Második cserdítis. E vóna oszt az a könyv, akibe az életem sorjából nehány forint árát belecsömöszöltem. Rímsíges szíp fortíjos históriák vannak benne, meg kegyetlen gyönyörű kípek. E mán sok egy embertűl, aszondom ón **Bugyi Sándor** emká debreczeni tajigás és hejjes pógár. Simon István uram írta a kömvet, én csak diktáltam. Az ára kegyetlen ócsó.

2. Tapasztalatok a lú víginél meg gyalogszerrel. Ebbe a kömbe a magam sorja, a lú sorja meg az magoss politika van belegyürve. Na mer hogy mesmeg több katonát aggyunk, abbúl paszuj sincs. **Bugyi Sándor** emká debreczeni tajigás és hejjes pógár.

3. A lú meg én. E mán a harmadik kömv, akibe az életem sorjából nehány forint árát belecsömöszöltem. E még teshezállóbb, mint a két első vót, mer még Vaday vót kormánbiztos is aszonta rá, hogy ehe foghatót még nem faggyúzott, mihóta kétágú. Na mer hogy bizserélem berne ütet is a vín Fejírváryval együtt. Én, ríszemrül **Bugyi Sándor** emká tajigás. Az ára kegyetlen ócsó.

DEENK
5 000000 447336

Hegedüs és Sándor irodalmi és nyomdai részvénytársaság könyvesboltjában Debreczenben, Piac-utcza 34. szám megjelentek és minden könyvesboltban és ujságárusnál kaphatók.

4. Bugyi Sándor a Kőpialóba.

Irta Simon István. Na jó; hát ű kigyelme irta, de én diktáltam. Én magam akartam megirni saját őszintén, de Bendeguz fiam addig lökdöste a ládát, mig ecccr csak kiömlött a tinta. Igy oszt ütet felkipeltem, azut elkesztem diktálni. Csak ojan jó az azir. Na mer hogy én ruilam beszü a kömb, meg a tűrül. Ez oszt a családi törtinelem. E mán a negyedik könyvem. Az ára kegyetlen ócsó. Tisztelem az egisz nemzetet én Bugyi Sándor emká debreczeni tajigás és hejjes pogár, mán hogy civis.

5. Kukorikú!

Ezt mondja a kakas. De én is aszondom, hogy megvirrad még valaha, vagyis: Bugyi Sándor debreczeni tajigás mint bikeapostol. Ebbe az ötödik kömbe a bikit magyarázom a löccsel. Segit benne: Dikics Ádám, a pohos Csokány, billegős Pozsár, százbokájú Tót, bürös Bögözi, Sulyok Bandi, Nyúzd meg Balog, rácsök Pap, lüeszü Bakos, vakkantó Csécsi, ruczaszájú Kardos, Cibere Józsi, Suba sógor, meg oszt Csire komám. Az egisz mindensíget helybehatta: Simon István.

6. Békekötés, vagyis ereszd a hajam!

Hármas história, akkibe én Bugyi Sándor debreczeni tajigás, Dikics Ádám büriparos pogártársammal, meg oszt Sulyok Bandi rokkant katona öcsémmel elmagyarázzuk ezuek a nagy marha világháborúnak a viggal elegy büskeserves törtinet tyit, oszt a végin megcsinájjuk a bikit. Ez a hatodik kömvem. Helybehatta: Simon István. Az ára szörnyü ócsó, oszt lehet venni a Hegedüs és Sándor r.-t. könyvesbóttyától, de azomba árújják eztet mindenfelé az egisz világon, még azontul is egy pár kilométerrel.

